

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. advokátem Mgr. Jiřím Kokešem, se sídlem AK Balbínova 384, Příbram, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Ca 260/2007 – 78,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 2856 Kč k rukám advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zrušena jeho rozhodnutí ve věci dodatečného vyměření cla č. j. 2130/07-170100-21 ze dne 31. 8. 2007, č. j. 2137/07-170100-21 ze dne 14. 9. 2007, č. j. 2136/07-170100-21 ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2135/07-170100-21 ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2134/07-170100-21 ze dne 11. 9. 2007, č. j. 2133/07-170100-21 ze dne 11. 9. 2007, č. j. 2132/07-170100-21 ze dne 10. 9. 2007 a č. j. 2131/07-170100-21 ze dne 31. 8. 2007; městský soud přitom shledal důvodnou námitku žalobce stran prekluze práva. Celní dluhy byly žalobci vyměřeny na základě dovozů osobních automobilů v roce 2001 (vznik celního dluhu), městský soud dospěl k závěru, že na daný případ sice dopadá právní úprava účinná v době vzniku celního dluhu, nicméně protože ta neobsahovala žádné lhůty pro vyměření cla, je nutno přihlídnout k právní úpravě účinné po 1. 7. 2002. Městský soud uvedl, že nepovažuje totiž za možné v daném případě, s ohledem na postavení státu, který je v pozici oprávněného vybrat celní dluh a který sám určil novou právní úpravou omezující lhůtu,

byť se tak stalo až po vzniku celního dluhu, vyložit právní normu jinak, než že se vztahuje i na případy již vzniklé, nikoli pouze na ty právní vztahy, které vzniknou až po nabytí účinnosti nové právní úpravy. Podle názoru soudu je tomu tak proto, že stát musel vědět o existenci celních dluhů, kde vystupuje jako jeden z účastníků právního vztahu, a pokud jako zákonodárce svá oprávnění omezil prekluzivní lhůtou, musí ke všem právním vztahům, tedy i k těm, které vznikly až po nabytí účinnosti novelizace, přistupovat stejně; podle názoru soudu tak k počátku běhu prekluzivní lhůty došlo minimálně ke dni nabytí účinnosti nové právní normy, tedy ke dni 1. 7. 2002.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Namítá, že v roce 2001 celní zákon č. 13/1993 Sb. nestanovil žádnou lhůtu, která by limitovala právo státu na vyměření a vybrání cla, tak jak ji celní zákon zná po novele platné od 1. 7. 2002. Tato skutečnost však z pohledu stěžovatele nemění nic na faktu, že by tehdy platná právní úprava měla být vnímána jako neúplná nebo diskriminační a neměla vést k závěrům, že je třeba na právní vztahy založené do 1. 7. 2002 a existující po tomto datu, nazírat v rámci zákonné úpravy platné po 1. 7. 2002 spolu s uplatněním ust. § 268 odst. 2 celního zákona. Tento stav je z hlediska hmotněprávní úpravy nepřipustný a v rozporu s tehdy platným zněním zákona. Celní zákon ve znění do 1. 7. 2002 v § 320 stanovil podmínky pro postupy celních orgánů tak, že v případě, kdy nestanoví tento zákon nebo zvláštní zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány při rozhodování po propuštění zboží do navrženého režimu nebo o ukončení režimu, do kterého bylo zboží propuštěno a o vyměrování a vybírání cla, daní a poplatků zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků s výjimkou § 4, § 5 odst. 3, § 6, § 11, § 20, § 33 a § 34, § 36 až § 41 a § 45, § 46 odst. 1, 2, 3, 4, 5, 6 a 9, § 4 7, § 51, § 55a, § 57 odst. 1, 2, 3, 4 a 5, § 59 odst. 3, 4, 5 a 6, § 62, § 63 odst. 3, § 64 a § 65, § 67 až § 72, § 76 a části osmé. Dále pak celní zákon v platném znění do 1. 7. 2002 v § 251 stanovil, že není-li tímto zákonem stanoveno jinak, vyměřuje se dovozní nebo vývozní clo podle předpisů platných v okamžiku, kdy celní dluh vznikl. Celní zákon tak vymezil jasná pravidla pro správu cla při dovozu zboží na území České republiky, definoval zákonné podmínky. V celém svém znění nestanovuje žádnou lhůtu, která by stanovila meze pro vyměření a vybrání cla ze zboží dovezeného za jeho platnosti. Rovněž výslovně v § 320 odkazuje obecně na zákon o správě daní, přitom výslovně ust. § 47, upravující lhůtu pro vyměření vylučuje z použití. Výše uvedený legislativní obsah a smysl této úpravy je patrný i z důvodové zprávy k zákonu č. 113/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 13/1993 Sb. Autor zprávy zde uvádí, že „jedním z hlavních důvodů novely celního zákona je přijetí opatření, která by umožňovala celním orgánům zabránit celním a daňovým únikům. Vybavení celních orgánů kompetencemi uvedenými v návrhu novely, které jsou běžné pro celní orgány v členských státech Evropské unie, umožní hlubší spolupráci našich celních orgánů s celními orgány jiných států“. Zákonodárce tak do této právní úpravy implementoval zcela záměrně nástroj, který nepočítal s uplatněním zániku práva v souvislosti se vznikem celního dluhu v předmětné době. Z pohledu stěžovatele a jeho vnímání celního zákona platného v době před 1. 7. 2002 je nepřipustný závěr soudu, který uznává retroaktivní působnost hmotněprávního ustanovení § 268 odst. 2 celního zákona platného po 1. 7. 2002 i na vztahy vzniklé před jeho účinností.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti, nad rámec argumentace uvedené již v žalobě, poukázal na to, že k prekluzi práva v daném případě došlo i na základě právní úpravy po 1. 7. 2002, neboť prekluzivní lhůta uplynula 31. 12. 2004. Minimálně došlo k prekluzi práva i dle současného znění čl. 221 odst. 3 celního kodexu s účinností od 1. 5. 2004, který stanoví prekluzivní a promlčecí lhůty pro sdělení i doměření cla v délce 3 let od vzniku celního dluhu.

Poukazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 16/2004 - 51 ze dne 21. 7. 2005, v němž bylo výslovně přímo řešeno, zda při vzniku celního dluhu před 1. 7. 2002 se má postupovat při doměření cla dle ustanovení celního zákona účinného v době vzniku celního dluhu nebo dle zákona účinného v době zahájení řízení o doměření cla; Nejvyšší správní soud učinil jednoznačný závěr, podle kterého je na místě aplikovat § 268 odst. 2 celního zákona ve znění platném od 1. 7. 2002 do 30. 4. 2004.

Nejvyšší správní soud vázán ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, neshledal přitom důvody pro postup dle odst. 3 cit. ustanovení.

V projednávané věci není sporu o otázce skutkové. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal v průběhu roku 2001 v několika případech písemné celní prohlášení s návrhem na propuštění ze zahraničí dovezených osobních automobilů do režimu volného oběhu, tato celní prohlášení byla celním úřadem přijata a zboží bylo propuštěno; celní dluhy tak vznikly v roce 2001. Následně celní úřad prováděl ověření důkazu původu v příslušných státech, odkud byly automobily dovezeny, v této souvislosti zjistil, že byly deklarantem uvedeny nesprávné údaje, resp. že předložené faktury byly zfalšované. Na základě zjištěných skutečností bylo následně v roce 2006 žalobci doměřeno clo a DPH, rozhodnutí žalovaného v jednotlivých případech nabylo právní moci v roce 2007.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že v době od 1. 7. 1997 do 30. 6. 2002 neměl celní zákon vlastní úpravu zániku práva vyměřit celní dluh. Ustanovení § 268, které tuto otázku v celním zákoně samostatně upravilo, bylo do celního zákona doplněno teprve zákonem č. 1/2002 Sb. s účinností ode dne 1. 7. 2002. Podle § 320 písm. b) celního zákona v době od 1. 7. 1997 do 30. 6. 2002 platily pro řízení před celními orgány při vyměrování a vybírání cla a daní „obecné předpisy o správě daní a poplatků“, přičemž poznámka pod čarou odkazovala na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přitom celní zákon však současně některá ustanovení tohoto zákona ze subsidiárního použití v daňovém řízení vyňal, mezi tyto výjimky patřil i § 47 cit. zákona, který upravuje prekluzivní lhůty pro vyměření daně.

V otázkách celního a daňového práva hmotného jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými a účinnými v době vzniku celního dluhu, zatímco řízení před celními orgány se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy (pokud přechodná ustanovení nestanoví jinak). Na daný případ celních dluhů, které vznikly v roce 2001, byly však pravomocně vyměřeny až v roce 2007, resp. po přistoupení České republiky k Evropské unii, je tedy nutno zásadně aplikovat procesní postupy podle předpisů ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu; co se týče hmotného práva k otázce vzniku a trvání celního dluhu, je nutno aplikovat celní zákon v podobě účinné ke dni vzniku celních dluhů, tj. v daném případě, ve znění účinném v roce 2001. Celní zákon v podobě platné a účinné do 30. 6. 2002 je tedy nutné použít i pro posouzení otázky, zda došlo k prekluzi práva clo a daň vyměřit. Otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného, na otázku prekluze, stejně jako na otázku promlčení, je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu (viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, publikované pod č. 1542/2008 Sb. NSS, též na www.nssoud.cz).

Pro zodpovězení otázky, která je meritem sporného výkladu ve věci nyní projednávané, tedy zda a na základě jakého ustanovení celního zákona či jiného zákona k prekluzi práva vyměřit clo a daň z přidané hodnoty v případě celního dluhu vzniklého v roce 2001 skutečně došlo, vychází Nejvyšší správní soud ze závěrů, které učinil již v rozsudku ze dne 19. 2. 2009,

č. j. 1 Afs 15/2009 – 105 a dále též v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Afs 64/2008 – 88, vše příst. na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud již zde konstatoval, že s ohledem na neexistenci ustanovení, které by upravovalo lhůtu k vyměření celního dluhu, by bylo skutečně možné dospět k závěru, že v době vzniku celního dluhu právo vyměřit dluh na celní dluh nebylo podmíněno žádnou lhůtou, a proto plynutím jakkoliv dlouhé doby nezankovalo. Takový výklad by však byl s ohledem na elementární principy právního státu nepřípustný, neboť podstatou ochrany vlastnického práva v oblasti stanovení a vybírání daní a poplatků není pouze formální podřazení určité daně konkrétnímu ustanovení zákona, nýbrž tato ochrana se v materiálním právním státě musí vztahovat také na případy aplikace a interpretace určitého zákonného ustanovení, jež stanoví daňovou nebo poplatkovou povinnost. Proto ani při vyměření celního dluhu nemohou jednat státní orgány bez omezení, přičemž právě stanovení doby, během níž lze celní dluh vyměřit, je významným limitem jinak neomezené státní moci. Pokud by zákon vytvářel zvláštní skupinu majetkových pohledávek státu, jejichž uplatnění nepodléhá žádné časové limitaci, ohrožoval by právní jistotu a oprávněná očekávání adresátů právních norem (čl. 1 odst. 1 Ústavy).

Zákonodárce tím, že odkázal na subsidiární použití obecných předpisů o správě daní a poplatků, současně však výslovně vyloučil užití § 47 zákona č. 337/1992 Sb., vytvořil prima facie protiústavní mezeru. Nejvyšší správní soud však již v citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 15/2009 - 105 dospěl k závěru, že „*lze zjevně protiústavní výklad celního zákona ve znění před 1. 7. 2002 překlenout výkladem ústavně konformním, který má přednost před předložením věci Ústavnímu soudu s návrhem na vyslovení protiústavnosti vyloučení použití § 47 daňového řádu. Ústavně konformní alternativu totiž nabízí subsidiární použití zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, tedy federálního zákona o soustavě daní, který zůstal platný a účinný i po rozdělení Československa a byl zrušen teprve ke dni 1. 1. 2004 zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Ustanovení § 320 písm. b) celního zákona, ve znění platném a účinném před 1. 7. 2002, předepisovalo použití obecných předpisů o správě daní a poplatků (vyjma mj. § 47 daňového řádu), přitom teprve v poznámce pod čarou odkazovalo na daňový řád. Nejvyšší správní soud v citované věci upozornil na to, že ve shodě s judikaturou Ústavního soudu nemají poznámky pod čarou v textech právních předpisů normativní význam. V daném případě je s ohledem na výše uvedené nutno interpretovat pojem „obecné předpisy o správě daní a poplatků“ extenzivně. Zákon o soustavě daní, který byl jistě rovněž „obecným předpisem o správě daní a poplatků“, v § 4 odst. 2 stanovil, že daň nelze vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátcе povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň. Protože celní zákon v relevantním znění nevyloučil použití § 4 odst. 2 zákona o soustavě daní, který byl v období do 1. 1. 2004 součástí platného práva a reguloval otázku zániku práva vyměřit daň, je nutno na celní dluh, který vznikl v době od 1. 7. 1997 do 30. 6. 2002, použít přiměřeně právě toto ustanovení.“*

Promlčení stejně jako prekluze patří k těm nejobecnějším kategoriím právního řádu. Představují jeden z klíčových právních následků marného uplynutí času v právu, přičemž absence jeho legislativního zakotvení může mít významné ústavněprávní konsekvence. Smyslem prekluze stejně jako promlčení je jednak přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů, jednak stimulovat věřitele (ať již jím je subjekt soukromého práva nebo veřejná moc) k včasnému uplatnění jeho práv. V případě nároků veřejné moci nadto prekluze, případně promlčení, snižuje možnost svévolných zásahů do právní sféry fyzických a právnických osob. Neomezená možnost uplatnění určitých majetkových práv vůči dlužníkovi bez ohledu na běh času by jednak zásadním způsobem zvýšila transakční náklady adresátů veřejných subjektivních práv a povinností, a to již jen s ohledem na neomezenou dobu, po kterou by museli vést určitou evidenci relevantní pro potenciální uplatnění nároku, jednak by vytvořila absolutní právní nejistotu ohledně jejich majetkové situace a těch závazků, které vznikly třeba i velmi dávno v minulosti. Jak v daňovém kontextu judikoval Ústavní soud, lhůty k vyměření daně mají významný vliv na právní jistotu:

„Účelem zavedení prekluzivních lhůt pro vyměření bylo stimulovat správce daně k včasnému výkonu jeho práv a povinností a z hlediska právní jistoty daňových subjektů pak nastolit situaci, kdy po jejich uplynutí zanikají i jejich povinnosti, které zejména pokud jde o povinnost prokazovat, jsou po uplynutí delší doby vždy spjaty s určitými problémy.“ (sp. zn. II. ÚS 493/05 ze dne 11. 1. 2007, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Nejvyšší správní soud ve svých úvahách vychází především z premisy, že v českém právním řádu zásahy veřejné moci do soukromé sféry jsou v zásadě vždy limitovány během času. Pokud zákon směřuje k opaku a vytváří zvláštní skupinu majetkových pohledávek státu, jejichž uplatnění nepodléhá žádné časové limitaci, ohrožuje právní jistotu a oprávněná očekávání adresátů právních norem (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Lze v této souvislosti poukázat na právní úpravu běhu času a promlčení (event. prekluze) majetkových nároků v jiných právních odvětvích. Obecná promlčecí doba v občanskoprávní sféře je tři roky – tedy jen v této době může věřitel prostřednictvím soudu jako orgánu veřejné moci úspěšně uplatnit svou majetkovou pohledávku proti vůli dlužníka (§ 101 obč. zák.). Judikatura Nejvyššího soudu dnes podmiňuje v podstatě všechny občanskoprávní majetkové nároky promlčením (srov. např. rozsudek velkého senátu NS sp. zn. 31 Cdo 3161/2008 ze dne 12. 11. 2008, www.nsoud.cz, který dovozuje, že „]e-li obsahem nároku na náhradu nemajetkové újmy požadavek na zaplacení peněžní částky, pak princip právní jistoty vylučuje, aby plynutí času nebylo příznáno žádné právní účinky“). Podobné zásady platí však i v právu veřejném; ani v daňovém řízení nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat (§ 47 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb.).

Nejvyšší správní soud *in margine* uvádí, že k otázce nutnosti časově limitovat možnost celních orgánů vyměřit clo se jasně vyslovil např. generální advokát W. van Gerven ve svém stanovisku ze dne 26. 9. 1991 ve věci C-273/90 Meico-Fell v Hauptzollamt Darmstadt (Recueil s. I-5569). V daném případě se předběžná otázka vztahovala k interpretaci předchůdce čl. 221 Celního kodexu Společenství, totiž čl. 3 nařízení Rady (EHS) č. 1697/79. Podle van Gervena chrání toto nařízení principy právní jistoty a ochrany legitimního očekávání tím, že možnost vyměření je limitována řadou podmínek. Jednou z těchto podmínek je tříletá lhůta pro dodatečné vyměření cla: „Ovšem uvedenou lhůtu nelze použít, jestliže bylo clo vyměřeno nesprávně či v nedostatečné výši v důsledku „jednání, které mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení“ vůči osobě odpovědné za splnění celního dluhu. V takovém případě dojde k vyměření cla „v souladu s příslušnými ustanoveními, která jsou v účinnosti v členských státech“ (viz čl. 3 nařízení) – jinými slovy, prekluzivní lhůta stanovená v národních právních řádech ve vztahu k tomuto úkonu (která je pravděpodobně delší) se uplatní namísto běžné (či spíše komunitární) prekluzivní lhůty o délce tří let.“ (bod 4 stanoviska).

Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře připustil subsidiární použití zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní ve vztahu k právní úpravě celního zákona, neboť zde není důvodu pro závěr o přednosti právní úpravy celního zákona před právní úpravou zákona o soustavě daní ve smyslu zásady *lex specialis derogat legi generali* za situace, kdy celní zákon v okamžiku vzniku celního dluhu neupravoval vůbec otázku zániku práva vyměřit celní dluh, resp. daň při dovozu zboží (viz rozsudek č. j. 7 Afs 78/2007 – 60 ze dne 10. 4. 2008).

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených nemohl přisvědčit argumentaci stěžovatele stran neomezené lhůty v celním zákoně pro vyměření v předmětném období, tj. do 1. 7. 2002. Závěr, dle kterého by bylo lze možné vyměřit celní dluh ve zcela neomezených lhůtách, není v právním státě udržitelný, neboť je v rozporu s postuláty právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo, tedy s principy a hodnotami vyvěrajícími z čl. 1 odst. 1 Ústavy. Zákonné zakotvení lhůt, ve kterých je stát po určitém subjektu oprávněn vyžadovat splnění určité

povinnosti, je ochranou tohoto subjektu, neboť stanoví dobu, po jejímž uplynutí je najisto postaveno, že jeho povinnost zůstane nezměněna. Pokud možnost vyměřit celní dluh neomezeně dlouho není ústavně konformní, je nutno zvážit, zda existují ve smyslu textu § 320 písm. b) celního zákona vedle daňového řádu další „obecné předpisy o správě daní a poplatků“, které by státní moci při vyměření celního dluhu stanovily časový limit. Zákon o soustavě daní, který byl jistě rovněž „obecným předpisem o správě daní a poplatků“, v § 4 odst. 2 stanovil, že daň nelze vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátce povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň. Protože celní zákon v relevantním znění nevyloučil použít § 4 odst. 2 zákona o soustavě daní (veřejnoprávního předpisu), který byl v období do 1. 1. 2004 (zrušen zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních) součástí platného práva a reguloval otázku zániku práva vyměřit daň, tedy obdobný veřejnoprávní závazek, je nutno na nyní projednávaný případ *per analogiam iuris* použít přiměřeně právě toto ustanovení. Touto interpretací se vyloučí ústavně zcela nepřijatelná možnost vyměřit celní dluh kdykoliv. Takovýto závěr je sice s velkou pravděpodobností v rozporu se záměrem historického zákonodárce, jde však o jedinou interpretační alternativu, kterou je možno se vyhnout rozporu s ústavním pořádkem a současně interpretovat celní zákon konzistentně se základními principy právního řádu jako významového celku.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že městský soud dospěl k jedinému správnému závěru stran žalobcem namítané prekluze a jeho rozsudek ob stojí, byť Nejvyšší správní soud dospěl k závěrům, že žalobci již z důvodu prekluze nelze dodatečně vyměřit clo z dovozu uskutečněných v průběhu roku 2001, na základě částečně i jiných právních úvah, než učinil městský soud.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů, které v řízení před kasačním soudem vynaložil. Soud mu proto přiznal náhradu nákladů v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za jeden úkon (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč, celkem 2400 Kč. Protože advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o daň z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Celkem se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2856 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu